HUNGER GAMES

Suzanne Collinsová

VRAŽEDNÁ POMSTA

FRAGMENT

HUNGER GAMES
Vražedná pomsta

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEM
Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do PODZEMÍ
Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení
Lisa J. Smith – Upíří deníky – Souboj

Suzanne Collinsová
HUNGER GAMES – Vražedná pomsta – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HUNGER GAMES

VRAŽEDNÁ POMSTA

Suzanne Collinsová

FRAGMENT

Mým rodičům, Jane a Michaelu Collinsovým,
a rodičům mého manžela, Dixie a Charlesi Pryorovým

PRVNÍ ČÁST
JISKRA

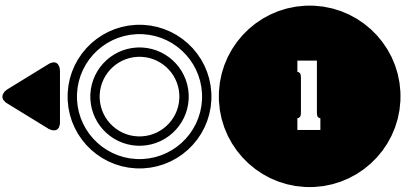

Dál svírám v dlaních polní láhev, ačkoliv všechno teplo z čaje už dávno vyprchalo do mrazivého vzduchu. Svaly mi tuhnou chladem. Kdyby se teď objevila smečka divokých psů, těžko bych stihla vyšplhat na strom, než na mě zaútočí. Měla bych se zvednout, protáhnout se a rozhýbat si končetiny. Místo toho ale zůstávám sedět, stejně nehybná jako skála pode mnou. Lesní tmu zvolna projasňuje svítání. Se sluncem se nedá bojovat. Mohu pouze bezmocně sledovat, jak signalizuje příchod dne, jehož se už měsíce děsím.

V poledne se v mém novém domově ve Vesnici vítězů shromáždí reportéři, televizní štáby, a dokonce i Cetkie Trinketová, má průvodkyně z Hladových her. Ti všichni přijedou z Kapitolu do Dvanáctého kraje. Přemítám, jestli se Cetkie objeví v té směšné růžové paruce, nebo jestli si na Turné vítězů vybere nějakou jinou šílenou barvu. Bude na mě čekat i skupina asistentů, aby obstarala všechny mé potřeby během dlouhé cesty vlakem. Přípravný tým, který mě bude zkrášlovat a šlechtit na veřejná vystoupení. Můj vizážista a přítel Cinna, který navrhl nádherné šaty, díky nimž si mě diváci před hrami povšimli.

Kdyby záleželo na mně, snažila bych se na celé Hladové hry zapomenout. Nikdy o nich nemluvit. Tvářit se, že šlo o ošklivý sen. Jenže Turné vítězů mi to nedovolí. Je promyšleně načasované doprostřed období mezi dvěma ročníky Hladových her a Kapitol takto neustále připomíná krajům, že žijeme ve stínu této

obludné a hrozné soutěže. Nejenže si jednotlivé kraje musejí každoročně připomínat kapitolské okovy, ale musejí je i oslavovat. A letos jsem jednou z hlavních hvězd celého představení já. Budu jezdit z jednoho kraje do druhého a stát před davy lidí, kteří mi navenek provolávají slávu, ovšem ve skrytu duše mě nenávidí. Budu muset hledět do tváří rodin, jejichž děti jsem zabila…

Slunce stoupá výš a výš, a tak mi nezbývá než vstát. Všechny mé klouby protestují proti pohybu a levou nohu mám natolik umrtvenou, že se mi do ní vrací cit až po několika minutách přecházení sem a tam. Strávila jsem v lese tři hodiny, ale nepokoušela jsem se lovit a nic nemám. Už na tom však nezáleží, matka ani mladší sestra Prim už nejsou na mých loveckých schopnostech závislé. Mohou si dovolit kupovat maso od řezníka ve městě, přestože nikomu z nás nechutná tak jako čerstvě ulovená zvěř. Můj nejlepší přítel Hurikán Hawthorne a jeho rodina nicméně na můj dnešní úlovek spoléhají a já je nemohu zklamat. Vydávám se na obchůzku nastražených pastí, která mi normálně trvá přibližně hodinu a půl. Když jsme ještě s Hurikánem chodili do školy, měli jsme každé odpoledne čas na obchůzku pastí, na lov, sběr lesních plodů i na to, abychom po návratu ve městě stihli směnit svoje zboží. Hurikán ale prvním rokem pracuje v uhelných dolech a já celý den nemám co dělat, a proto jsem na sebe vzala původní povinnosti nás obou.

Touto dobou už se Hurikán přihlásil na dnešní směnu, sfáral v drátěné kleci do hlubin země a kutá v uhelné žíle. Vím, jaké to je. Každý rok jsme tam museli chodit na školní exkurzi. Když jsem byla malá, bylo to jen nepříjemné. Stísněné chodby, zkažený vzduch a tma, tlačící se na člověka ze všech stran. Po výbuchu, který zabil mého otce a řadu dalších horníků, jsem ale vždycky měla co dělat, abych se vůbec přiměla nastoupit do výtahové klece. Každoroční prohlídka ve mně vyvolávala obrovskou úzkost.

Dvakrát se mi těsně před ní udělalo tak zle, že mě matka nechala doma v domnění, že jsem dostala chřipku.

Myslím na Hurikána, který byl opravdu šťastný jedině v lese, na čerstvém vzduchu, slunečním světle a u čisté pramenité vody. Nevím, jak to v dole vydrží. Nebo vlastně vím. Vydrží to, protože tím získává obživu pro svou matku a mladší sourozence. Já mám sice peněz dost, mnohem víc, než kolik by obě naše rodiny mohly projíst, ale Hurikán si ode mě nevezme ani pětník. Dokonce mi jen se sebezapřením dovoluje, abych nosila jeho rodině maso, ačkoliv on by jistě také zásoboval mou matku a Prim, kdybych zahynula při Hladových hrách. Říkám mu, že mi tím prokazuje laskavost, protože mě celodenní vysedávání doma dohání k šílenství. Přesto k Hawthornovým nikdy nenosím zvěřinu, když je Hurikán doma. Nepotkat ho je snadné – pracuje totiž dvanáct hodin denně.

Jediný den v týdnu, kdy se s ním doopravdy vídám, je neděle. To se scházíme v lese, abychom spolu lovili. Pořád jde o zlatý hřeb týdne, jenže nic není takové jako dřív, kdy jsme si mohli říkat úplně všechno. Hry zkazily i tohle. Stále doufám, že se do našeho vztahu vrátí původní bezprostřednost, ale část mého já si uvědomuje, že v sobě hýčkám plané naděje. Minulost se nikdy nevrátí.

Dnes na mě čeká dobrý úlovek: osm králíků, dvě veverky a bobr, chycený do vodní drátěné pasti, kterou sestrojil sám Hurikán. On to s pastmi umí skvěle: připevňuje je k mladým ohnutým stromkům, které chycenou kořist zvednou mimo dosah šelem, maskuje jemně vyvážené nášlapné pasti kmínky stromů a splétá proutěné koše na ryby, z nichž není úniku. Když procházím po obvyklém okruhu a nastražuji čerstvé pasti, uvědomuji si, že v tomhle se Hurikánovi nikdy nevyrovnám. Nikdy nebudu mít takovou instinktivní schopnost odhadnout, kudy bude zvěř

přecházet stezku. Nejde jen o zkušenost, nýbrž o vrozený dar. Já zas dokážu střelit zvíře jediným šípem v téměř naprosté tmě.

Když se vracím k plotu, který je kolem celého Dvanáctého kraje, slunce už visí vysoko na obloze. Jako vždycky se na chvilku zaposlouchám, zda se z drátěného plotu neozývá hučení elektřiny. Plot by měl být neustále pod proudem, ale ve skutečnosti ho do něj pouštějí velice zřídka. Prolézám mezerou těsně nad zemí na Louku. Jsem co by kamenem dohodil od svého domova. Bývalého domova. Dosud ho vlastníme, protože tu oficiálně bydlí matka s mou sestrou. Kdybych zemřela, musely by se sem vrátit. Ve skutečnosti žijí ale se mnou v novém domě ve Vesnici vítězů a náš starý domek, kde jsem vyrostla, využívám pouze já. Vnímám ho jako svůj skutečný domov.

Chodím se sem převlékat z otcovy staré kožené vesty do kabátu z jemné vlny, který mi pořád připadá příliš těsný v ramenou. Nechávám tu svoje měkké, obnošené lovecké boty a beru si drahou, strojově vyrobenou obuv, která se podle mé matky víc hodí pro člověka mého postavení. Luk a šípy jsem schovala do vykotlaného stromu v lese. Čas sice letí, ale několik minut ještě jen tak sedím v kuchyni. Kamna jsou studená, na stole chybí ubrus a celý dům působí opuštěně. Stýská se mi po starém životě. Sotva jsme se uživily, ale věděla jsem přesně, kde je moje místo. Přeju si, abych se mohla vrátit do minulosti, protože při zpětném pohledu se mi dřívější život jeví daleko bezpečnější než současnost, kdy jsem bohatá a slavná a kdy mě nenávidí oficiální představitelé Kapitolu.

U zadních dveří se ozývá mňoukání. Otvírám a vidím za nimi Pryskyřníka, sestřina starého kocoura. V novém domě se mu nelíbí o nic víc než mně, a když je Prim ve škole, vždycky z něj odchází. Nikdy jsme se neměli příliš v lásce, ale teď nás spojuje toto nové pouto. Pouštím ho dovnitř, dávám mu kus bobřího

tuku, a dokonce ho chvíli drbu za ušima. „Víš, že jsi strašně ošklivý, viď?“ ptám se ho. Pryskyřník se ke mně lísá, abych ho hladila dál, ale už musíme jít. „Tak pojď.“ Jednou rukou zvedám kocoura, do druhé beru pytel s úlovkem a vycházím na ulici. Kocour se mi vysmekává ze sevření a mizí pod keřem.

Boty mě tlačí do prstů. Jdu zkratkou zadními uličkami a za pár minut jsem u Hurikánova domku. Jeho matka, Hazelle, mě vidí oknem, za kterým se sklání ke kuchyňskému dřezu. Osušuje si ruce do zástěry a přechází ke dveřím.

Mám Hazelle ráda. Vážím si jí. Výbuch, při němž přišel o život můj otec, zabil i jejího manžela. Zůstala sama se třemi dětmi a byla tehdy navíc ve vysokém stupni těhotenství. Necelý týden po porodu už sháněla po okolí práci. Kvůli novorozeněti nemohla nastoupit do dolů, a tak začala prát prádlo několika obchodníkům ve městě. Ve čtrnácti letech se hlavním živitelem rodiny stal Hurikán, nejstarší z jejích dětí. Požádal si o oblázky, které ho opravňovaly k vyzvedávání skrovných přídělů obilí a oleje výměnou za to, že se jeho jméno ocitlo vícekrát v osudí, z něhož se losovali splátci pro další Hladové hry. Navíc už tehdy uměl skvěle klást pasti. Ani to však nestačilo k obživě pětičlenné rodiny, takže si Hazelle musela na valše odírat prsty až na kost. V zimě měla tak zarudlé a popraskané ruce, že se jí na nich každou chvíli otvíraly krvavé rány. Tak by tomu bylo dodnes, nebýt hojivé masti, kterou pro ni připravuje moje matka. Hazelle i Hurikán jsou ale pevně rozhodnuti, že zbývající chlapci, dvanáctiletý Rory a desetiletý Vick, stejně jako čtyřletá Posy, nebudou muset nikdy žádat o oblázky.

Ukazuji Hazelle dnešní úlovek. S úsměvem bere bobra za ocas a potěžkává ho v ruce. „Z toho bude vynikající pečínka.“ Na rozdíl od Hurikána nemá s naším loveckým uspořádáním žádný problém.

„Taky má dobrou kožešinu," poznamenávám. Rozhovor s Hazelle mě uklidňuje. Povídáme si o zvěřině, jako jsme to vždycky dělávaly. Nalévá mi hrnek bylinkového čaje a já ho vděčně svírám v prokřehlých prstech. „Napadlo mě, že až se vrátím z turné, mohla bych s sebou občas po škole vzít Roryho, abych ho naučila střílet."

Hazelle přikyvuje. „To by bylo prima. Hurikán už s tím chtěl taky začít, jenže má volné jenom neděle a ty si rád nechává pro tebe."

Nedokážu zabránit tomu, aby se mi po tváři nerozlil ruměnec. Je to pochopitelně hloupost. Sotvakdo mě zná líp než Hazelle. Ví o blízkém vztahu, který s Hurikánem máme. Hodně lidí určitě předpokládalo, že se nakonec vezmeme, ačkoliv já jsem na to nikdy nemyslela. To však bylo před hrami. Před tím, než druhý splátce z Dvanáctého kraje Peeta Mellark oznámil celé zemi, že je do mě blázen. Naše romance se následně stala klíčovou součástí strategie přežití v aréně. Jenomže pro Peetu nešlo jenom o strategii. Nejsem si úplně jistá vlastními pocity, ale vím, že Hurikánovi to působilo velkou bolest. Když pomyslím, že se během Turné vítězů budeme muset s Peetou opět vydávat za párek milenců, všechno se ve mně svírá.

Srkám čaj, i když je příliš horký, a vstávám od stolu. „Radši bych měla jít, abych se připravila pro kamery."

Hazelle mě objímá. „Užij si jídlo."

„To rozhodně," přikyvuji.

Zastavuji se ještě na Jarmarku, kde odjakživa směňuji většinu úlovků. Před lety to byl uhelný sklad, ale když se časem přestal používat, změnil se nejdřív v neformální centrum nelegálních obchodů a později v zavedený černý trh. Pokud opravdu přitahuje lidi se zločineckými sklony, hádám, že sem asi patřím. Lov v lesích kolem Dvanáctého kraje je porušením nejméně desítky zákonů a hrozí za něj trest smrti.

Ačkoliv se o tom nikdy nezmiňují, vděčím zdejším lidem za mnoho. Hurikán mi vyprávěl, že Mastná Sae, která vaří a prodává polévky, zorganizovala během her sbírku pro mě a Peetu. Sbírka původně měla probíhat pouze na Jarmarku, ale zprávy o ní se rozkřikly a přidala se řada dalších lidí. Nevím, kolik peněz se podařilo vybrat, ale cena každého sponzorského daru v aréně dosahuje astronomických výšek. V každém případě nám poskytnuté dary pravděpodobně zachránily život.

Pořád se cítím divně, když otvírám vrata Jarmarku s prázdným pytlem, ale s kapsami napěchovanými mincemi. Snažím se navštěvovat co nejvíc stánků a kupovat kávu, koláčky, vajíčka, přízi a olej u co největšího počtu obchodníků. Ještě kupuji tři láhve bílé pálenky od jednoruké ženy, které se přezdívá Rozparovačka. Stala se obětí důlní nehody, ale byla dostatečně chytrá, takže si uměla najít nový způsob obživy.

Pálenka není pro mě ani pro mou rodinu, nýbrž pro Haymitche, mého a Peetova trenéra. Je to nevrlý, agresivní a většinou také opilý bručoun, ale při hrách odvedl svou práci – a vlastně víc než to, protože poprvé v dějinách směli vyhrát hned dva splátci. Ať už je tedy Haymitch, jaký chce, jsem i jeho dlužnicí. A to až do smrti. Kupuji mu pálenku, protože mu před pár týdny došla a měl ošklivé abstinenční příznaky – chvěl se po celém těle, křičel a padala na něj hrůza z věcí, které viděl jenom on. Vyděsil Prim k smrti a upřímně řečeno se ani mně vůbec nelíbilo, že ho vidím v takovém stavu. Od té doby si dělám menší zásoby pro případ, že opět nastane nedostatek alkoholu.

Vrchní mírotvorce Cray se mračí, když mě vidí s láhvemi. Je to už starší muž s brunátným obličejem a prořídlými stříbrnými vlasy, které si češe „na přehazovačku". „Tohle je pro tebe moc silný, holka." Ví, o čem mluví. Kromě Haymitche neznám nikoho, kdo by pil tolik jako Cray.

„Matka to přidává do léků," odpovídám lhostejně.

„Takhle silná pálenka zabije úplně všechno," ušklíbá se a vytahuje minci, aby si koupil svoji láhev.

U stánku Mastné Sae si sedám k pultu a objednávám si polévku, která vypadá jako rozvařená směs tykve a fazolí. Přichází sem i mírotvorce Darius a kupuje si také misku. Darius je můj nejoblíbenější strážce zákona. Nikdy se nenaparuje a má smysl pro humor. Je mu něco přes dvacet, ale nevypadá o moc starší než já. Jeho úsměv a rozčepýřené rusé vlasy mu dodávají vzhled rozverného chlapce.

„Neměla bys být ve vlaku?" ptá se mě.

„Vyzvednou mě až v poledne," vrtím hlavou.

„A neměla bys být víc vyfintěná?" šeptá hlasitě. Přestože mám špatnou náladu, musím se jeho škádlení usmát. „Třeba si vzít mašli do vlasů?" Bere do ruky můj cop a já ho odstrkuji.

„Neboj. Až se mnou skončí vizážisté, nikdo mě nepozná," odpovídám.

„To je dobře," přikyvuje. „Jednou byste se pro změnu měla prezentovat jako osoba, na kterou může být náš kraj pyšný, slečno Everdeenová. Co vy na to?" Káravě mi hrozí prstem, kývá na Mastnou Sae a odchází za svými kamarády.

„Tu misku chci zpátky," volá za ním Mastná Sae, ale směje se a její hlas nezní nijak přísně. „Rozloučí se s tebou Hurikán?" ptá se mě.

„Ne, nebyl na seznamu," říkám. „Viděla jsem ho ale v neděli."

„Čekala bych, že se dostane na seznam. Když je tvůj bratranec," poznamenává suše.

Jde o další lež, kterou si vymyslel Kapitol. Poté, co jsme se s Peetou dostali mezi posledních osm soutěžících, poslali do Dvanáctého kraje reportéry, aby natočili naše osobní příběhy.

Když se ptali na mé přátele, všichni je nasměrovali za Hurikánem, jenže nebylo možné, abych měla jako nejlepšího přítele Hurikána, když jsem zároveň v aréně předstírala zamilovanost do někoho jiného. Hurikán je příliš pohledný, příliš mužný a vůbec se nehodlal pitvořit pro kamery. Na druhou stranu si ale jsme docela podobní. Je na nás vidět, že pocházíme ze Sloje. Máme tmavé rovné vlasy, snědou pleť a zelené oči. A tak z něj nějaký génius udělal mého bratrance. Nevěděla jsem o tom, dokud jsme se nevrátili domů a má matka hned na nádražním nástupišti neřekla: „Tvoji bratranci a sestřenice už se nemohou dočkat, až se s tebou přivítají!" Otočila jsem se a uviděla jsem Hurikána, Hazelle a všechny další děti – co jsem v tu chvíli mohla dělat jiného, než přistoupit na další hru Kapitolu?

Mastná Sae ví, že nejsme příbuzní, ale i někteří z lidí, kteří nás znají spoustu let, na to podle všeho zapomněli.

„Nemohu se dočkat, až to celé skončí," říkám tiše.

„Já vím," odpovídá chápavě Mastná Sae. „Ale musíš tím projít. Radši už jdi, ať nemáš zpoždění."

K zemi se začíná snášet sníh a já se vracím do Vesnice vítězů. Leží sotva kilometr od náměstí v centru města, ale vypadá jako z úplně jiného světa. Je to oddělená čtvrť uprostřed krásné zeleně s kvetoucími keři. Stojí zde dvanáct domů, každý desetkrát větší než ten, v němž jsem vyrostla. Devět je odjakživa prázdných. Tři zbývající patří Haymitchovi, Peetovi a mně.

Z domů, kde bydlí má rodina a Peeta, se line teplá záře života. V oknech se svítí, z komína stoupá kouř a na dveřích visí trsy obarveného obilí v rámci výzdoby na nadcházející Svátek žní. Haymitchův dům naproti tomu i přes péči správců vypadá opuštěně a zanedbaně. Na jeho prahu se připravuji na zápach, který mě čeká, a vcházím dovnitř.

Okamžitě znechuceně krčím nos. Haymitch nikomu nedovo-

luje, aby u něj uklízel, a sám se o pořádek nijak nestará. Během let se výpary alkoholu a zvratků, vařené kapusty i spáleného masa, nepraného prádla a myšího trusu spojily do puchu, z něhož mi slzí oči. Brodím se hromadou odhozených obalů, skleněných střepů a kostí k místu, kde vím, že najdu Haymitche. Sedí u kuchyňského stolu s rozhozenými pažemi a s tváří v kaluži rozlité pálenky. Hlasitě chrápe.

Dloubám ho do ramene. „Vstávejte!" říkám nahlas. Časem jsem zjistila, že neexistuje žádný jemný způsob, jak ho probudit. Chrápání na chvilku tázavě ustává, ale po několika vteřinách se ozývá nanovo. Zacloumám s ním. „Vstávejte, Haymitchi, je den turné!" Otvírám okna a vdechuji čerstvý vzduch. Nohama odsunuji odpadky rozházené po podlaze a objevuji kávovou konvici, kterou plním u dřezu vodou. Kamna ještě úplně nevyhasla a z několika žhavých uhlíků se mi nakonec daří rozdmýchat plameny. Sypu do konvice trochu mleté kávy a stavím ji na kamna.

Haymitch je pořád mimo. Vzhledem k tomu, že nic jiného nezabralo, plním lavor ledově chladnou vodou, vylévám mu ho na hlavu a rychle uskakuji. Z hrdla mu vyjde hluboké, zvířecí zavrčení. Vyskakuje na nohy tak prudce, až židle odlétne tři metry za něj, a rozhlíží se kolem sebe s nožem v ruce. Zapomněla jsem, že ho nikdy neodkládá. Měla jsem mu ho nejdřív vypáčit z prstů, ale musela jsem myslet na plno jiných věcí. Haymitch sprostě kleje a chvíli se ohání nožem ve vzduchu, než trochu přichází k sobě. Otírá si obličej do rukávu a otáčí se k okennímu parapetu, na kterém sedím, čistě pro případ, že bych musela rychle zmizet.

„Co to děláš?" vyprskne na mě.

„Řekl jste mi, abych vás vzbudila hodinu před příjezdem kamer," odpovídám.

„Cože?" ptá se.

„Byl to váš nápad," trvám na svém.

Zdá se, že si vzpomíná. „Proč jsem celý mokrý?"

„Nemohla jsem vás jinak vzbudit," říkám. „Podívejte, jestli jste chtěl, aby se s vámi jednalo jako v bavlnce, měl jste poprosit Peetu."

„Poprosit o co?" Z pouhého zvuku Peetova hlasu se mi svírá žaludek. Je v tom provinilost, smutek i strach. A také touha. Mohu klidně přiznat, že cítím i tu. Jenže tahle poslední emoce má příliš konkurentů, aby kdy převážila.

Sleduji, jak Peeta přistupuje ke stolu a sluneční světlo od okna se s třpytem odráží od vloček sněhu v jeho plavých vlasech. Vypadá zdravě a silně, úplně jinak než ten nemocný, vyhladovělý chlapec, jakého znám z arény. Také už skoro vůbec nekulhá. Pokládá na stůl bochník čerstvě upečeného chleba a podává Haymitchovi ruku.

„Poprosit tě o to, abys mě vzbudil jinak než zápalem plic," vrčí Haymitch a odkládá nůž. Stahuje ze sebe špinavou košili. Pod ní má neméně umazané tílko, jehož suchou částí se otírá.

Peeta se usmívá, noří Haymitchův nůž do pálenky v láhvi položené na podlaze, otírá jeho ostří o lem své košile a krájí s ním chleba. Všechny nás zásobuje čerstvým pečivem. Já lovím. On peče. Haymitch pije. Každý máme svoji metodu, jak se zaměstnat a jak potlačovat vzpomínky na dobu, kterou jsme strávili jako splátci v Hladových hrách. Teprve když podá Haymitchovi patku chleba, podívá se i na mě. „Dala by sis taky krajíc?"

„Ne, jedla jsem na Jarmarku," říkám. „Ale děkuji." Můj hlas zní nepřirozeně a formálně. Stejně jako vždycky od té doby, co kamery přestaly snímat náš šťastný návrat k normálnímu životu ve Dvanáctém kraji.

„Není zač," odpovídá prkenně.

Haymitch odhazuje košili někam do ostatního nepořádku.

„Brrr. Vy dva budete muset před vystupováním na veřejnosti hodně roztát."

Má samozřejmě pravdu. Diváci budou očekávat páreček zamilovaných hrdliček, který vyhrál Hladové hry. Ne dva toporné panáky, kteří se sotva dokážou podívat jeden druhému do očí. Říkám ale jenom: „Osprchujte se, Haymitchi." Otáčím se na parapetu, vysunuji nohy z okna a seskakuji na zem. Vydávám se přes trávník ke svému domu.

Sněhu přibylo a já za sebou nechávám dvě řádky stop. U předních dveří se zastavuji, abych si oklepala boty. Matka celý den a celou noc uklízela, aby bylo všechno připravené pro kamery, takže si nemohu dovolit pošlapat zrcadlově čistou podlahu. Hned za dveřmi ke mně matka přistupuje. Bere mě za ruku, jako kdyby mě chtěla zarazit.

„Neboj, už se zouvám," říkám a odkládám boty na rohožku.

Matka se zvláštně, sípavě zasměje a bere mi z ramene vak plný zásob. „Vždyť je to jenom sníh. Prošla ses hezky?"

„Prošla?" Ví, že jsem strávila polovinu noci v lese. Pak si u dveří do kuchyně všímám nějakého muže. Stačí mi jediný pohled na jeho elegantní, na míru šitý oblek i chirurgicky zdokonalené rysy a vím, že přijel z Kapitolu. Něco se děje. „Spíš jsem bruslila. Venku to čím dál víc klouže."

„Někdo tě přijel navštívit," říká matka s bledou tváří. V jejím hlase slyším úzkost, kterou se marně snaží skrývat.

„Já myslela, že se mají objevit až v poledne." Předstírám, že si nevšímám jejího rozrušení. „Přijel snad Cinna dřív, aby mi pomohl s přípravami?"

„Ne, Katniss, je to…," začíná matka.

„Tudy, prosím, slečno Everdeenová," skáče jí muž do řeči a ukazuje do chodby. Je zvláštní, když vás někdo provádí vaším vlastním domem, ale je mi jasné, že se nehodí, abych to komentovala.

Odcházím, ale ještě se ohlížím a konejšivě se usmívám na matku. „Nejspíš další instrukce ohledně turné." Už nějakou dobu mi posílají všechny možné pokyny k cestovnímu plánu a k vystoupením v každém jednotlivém kraji. Cestou ke dveřím do studovny, které jsem až do téhle chvíle nikdy neviděla zavřené, se mi myšlenky rozbíhají o překot. *Kdo tu je? Co chce? Proč moje matka tak zbledla?*

„Jděte rovnou dovnitř," říká muž z Kapitolu, který mě následoval chodbou.

Tisknu naleštěnou mosaznou kliku a vstupuji do místnosti. Zaznamenávám vzájemně neslučitelnou vůni růží a pach krve. Drobný, bělovlasý muž, který mi připadá matně povědomý, si zády ke mně čte knihu. Zvedá prst, jako kdyby chtěl říct: „Okamžik." Pak se otáčí a mně se na vteřinu zastavuje srdce.

Dívám se do plazích očí prezidenta Snowa.

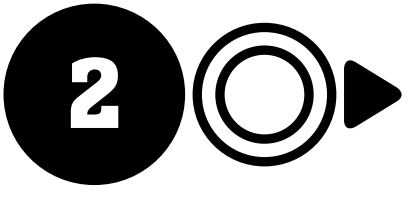

Prezidenta Snowa by podle mě měl člověk vídat před mramorovými sloupy a vlajkami. Je krajně nezvyklé spatřit ho uprostřed obyčejných věcí každodenní potřeby doma v pokoji. Jako když člověk zvedne pokličku hrnce a uvnitř místo vývaru najde jedovatou zmiji.

Co tu asi dělá? Myšlenky se mi vracejí k zahajovacímu dnu různých Turné vítězů. Vzpomínám, jak jsem sledovala vítězné splátce s jejich trenéry a vizážisty. Tu a tam se dokonce ukázal nějaký vládní představitel. Ale ještě nikdy se při téhle příležitosti neobjevil prezident Snow. Ten se účastní výhradně závěrečných oslav v Kapitolu.

Pokud sem vážil tak dalekou cestu, znamená to jedinou věc: jsem ve velkém maléru. A pokud jsem v maléru já, dostala se do něj i moje rodina. Mimoděk se chvěju při pomyšlení, jak blízko jsou matka a Prim tomuto muži, který mě nenávidí a vždycky mě nenávidět bude. Nesnáší mě, protože jsem vyzrála na jeho sadistické Hladové hry; to kvůli mně Kapitol vypadal hloupě a já jsem podryla jeho autoritu.

Přitom jsem se snažila pouze přežít a udržet naživu i Peetu. Vůbec jsem neměla v úmyslu provést něco buřičského, ale pokud Kapitol vyhlásí, že smí přežít jen jediný splátce, a vy máte odvahu se tomuto pravidlu vzepřít, už to samo o sobě asi znamená akt vzpoury. Mohla jsem se bránit jedině tím, že jsem do Peety šíleně a vášnivě zamilovaná. Aby nám oběma

dovolili přežít. Aby nás oba korunovali jako vítěze. Abychom odjeli domů slavit, rozloučili se s kamerami a měli klid. Až doteď.

Možná je to tím, že jsme se sem přestěhovali teprve nedávno, možná je to šokem z jeho nenadálé návštěvy, anebo snad vědomím, že mě může během vteřiny nechat zabít, ale v každém případě si náhle ve vlastním domě připadám jako vetřelec. Jako kdyby to byl jeho dům, a já přišla jako nezvaný host. Proto ho nevítám ani mu nenabízím křeslo. Mlčím. Vlastně se k němu chovám jako k opravdovému jedovatému hadovi. Nehybně stojím, nespouštím z něj oči a přemýšlím, kudy bych v případě potřeby mohla co nejrychleji utéct.

„Myslím, že celou situaci o mnoho zjednodušíme, pokud se dohodneme, že si nebudeme navzájem lhát," oslovuje mě. „Co ty na to?"

Mám úplně ztuhlý jazyk a nepředpokládám, že bych ze sebe dokázala vypravit hlásku, takže mě překvapuje, když slyším samu sebe odpovídat pevným hlasem: „Ano, aspoň tím ušetříme čas."

Prezident Snow se usmívá a já si poprvé všímám jeho rtů. Očekávám hadí rty, to znamená žádné. On je má ale přehnaně plné, s příliš napjatou kůží. Napadá mě, jestli mu je chirurgicky upravovali, aby byl přitažlivější. Pokud ano, šlo o vyhozený čas i peníze, neboť prezident Snow není přitažlivý ani trochu. „Moji poradci se obávali, že s tebou bude těžké pořízení, ale ty nemáš v úmyslu dělat potíže, že ne?" ptá se.

„Ne," odpovídám.

„To jsem jim také říkal. Upozornil jsem je, že dívka, která je ochotná zajít tak daleko, aby si zachránila život, ho nebude chtít zahodit nějakým pošetilým činem. Navíc musí myslet na svoji rodinu. Na svou matku, sestru a všechny ty… bratrance."

Podle odmlky před slovem „bratrance“ jistě ví, že nejsme s Hurikánem příbuzní.

Karty jsou tedy na stole. Snad je to dobře. Nemám ráda neurčité výhrůžky. Chci slyšet, na čem jsem.

„Posadíme se.“ Prezident Snow usedá k velkému stolu z naleštěného dřeva, u kterého si Prim psává domácí úkoly a matka vede účetnictví. Je to náš dům a on nemá právo tady být. Na druhou stranu má naopak právo udělat vlastně cokoliv. Sedám si proti němu na jednu z vyřezávaných židlí s rovným opěradlem. Byla vyrobena pro člověka vyšší postavy, takže se nohama sotva dotýkám země.

„Řeším jistý problém, Katniss Everdeenová,“ říká prezident Snow. „Problém, který vznikl v okamžiku, kdy jsi v aréně vytáhla ty jedovaté bobule.“

Tehdy mě napadlo, že pokud si tvůrci her budou muset vybrat mezi mou a Peetovou sebevraždou – což by znamenalo, že hry skončí bez vítěze – a dvěma vítězi, zvolí si druhou možnost.

„Kdyby měl vrchní tvůrce her Seneca Crane špetku rozumu, okamžitě by tě vyhodil do povětří. Jenže bohužel podlehl vlastní sentimentalitě. A tak jsi tady. Uhodneš, co se s ním stalo?“ ptá se.

Přikyvuji. Podle toho, jak o něm mluví, byl zřejmě Seneca Crane popraven. Když nás teď dělí pouze stůl, vůně růží a pach krve nabývají na síle. Prezident Snow má v klopě zastrčenou růži, což aspoň naznačuje zdroj květinové vůně. Ta rostlina ale musí být geneticky vylepšená, protože žádná skutečná růže nevoní tak intenzivně. Pokud jde o krev…, nevím.

„Pak už se nedalo dělat nic jiného, než vás nechat sehrát tu malou komedii. A musím přiznat, že jsi roli láskou pobláznění školačky zvládla docela dobře. V krajích ti ovšem bohužel všichni neuvěřili,“ dodává.

Ve tváři se mi určitě objevuje zmatek, protože prezident Snow svá slova vysvětluje: „O tom samozřejmě nevíš. Nemáš přístup k informacím o náladách v ostatních krajích. V řadě z nich ale obyvatelé pochopili tvůj trik s bobulemi jako akt vzdoru, nikoliv lásky. A pokud dokáže napálit Kapitol obyčejná holka, obzvlášť z Dvanáctého kraje, a projde jí to, co jim může zabránit, aby se nepokusili o totéž?" říká. „Co jim může zabránit, aby, dejme tomu, vyvolali nepokoje?"

Chvilku trvá, než mi dochází význam jeho slov. „Došlo k nepokojům?" ptám se. Z té možnosti mě mrazí v zádech, ale zároveň mě i naplňuje zvláštní povznesená radost.

„Ještě ne. Ale dojde k nim, pokud se něco nezmění. A o nepokojích je známo, že vedou k revoluci." Prezident Snow si mne místo nad levým obočím, kde občas bolívá hlava i mě. „Máš tušení, co by to znamenalo? Kolik lidí zahyne? Jakým podmínkám budou muset čelit ti, kteří přežijí? Ať se Kapitolu vyčítá cokoliv, věř mi, že pokud by třeba jen na krátkou dobu ztratil moc nad kraji, celý systém se zhroutí."

Ohromuje mě, jak otevřeně a vážně hovoří. Jako kdyby mu ležel na srdci v prvé řadě blahobyt obyvatel Panemu, ačkoliv nic nemůže být vzdálenější pravdě. Ani nevím, kde v sobě beru odvahu k následující reakci: „Ten systém musí být pěkně křehký, když ho dokáže rozvrátit hrst bobulí."

Následuje dlouhá odmlka, během níž mě prezident pozoruje. Pak prostě řekne: „Je křehký, ale jinak, než si myslíš."

Ozývá se zaklepání na dveře a dovnitř nahlíží ten muž z Kapitolu. „Její matka se ptá, jestli si nedáte čaj."

„Dám. Čaj si dám rád," odpovídá prezident. Dveře se otvírají víc a za nimi stojí má matka. V rukou drží podnos s porcelánovou soupravou, kterou si vzala do Sloje, když se provdala za mého otce.

„Položte to sem, prosím.“ Prezident odsouvá knihu a ukazuje doprostřed stolu.

Matka pokládá podnos. Je na něm porcelánová konvička, šálky, smetana a cukr a nechybí ani talířek s koláčky, nádherně ozdobenými květy jemných barev. Takové ozdoby mohl vytvořit pouze Peeta.

„Velice vám děkuji. Víte, je zajímavé, jak často lidé zapomínají, že i prezidenti potřebují jíst,“ říká prezident Snow laskavým tónem. Přinejmenším tím trochu uklidňuje mou matku.

„Mám vám donést něco dalšího? Mohu něco uvařit, pokud máte hlad,“ nabízí.

„Ne, tohle úplně stačí. Děkuji,“ odpovídá s jasným poselstvím, aby odešla. Matka přikývne, přejede mě tázavým pohledem a odchází. Prezident Snow nám oběma nalévá čaj. Do svého šálku si přidává i smetanu a cukr a dlouze čaj míchá. Cítím, že řekl svoje, a teď čeká na mou odpověď.

„Nechtěla jsem vyvolat žádné nepokoje,“ říkám.

„Věřím ti. Jenomže na tom teď nesejde. Kostým od tvého vizážisty byl tak trochu jasnozřivý. Katniss Everdeenová, dívka v plamenech, se změnila v jiskru, která, pokud jí nebudeme věnovat dostatečnou pozornost, může zažehnout požár, ničivý pro celý Panem,“ poznamenává.

„Proč mě prostě rovnou nezabijete?“ vyhrknu.

„Veřejně?“ ptá se. „To by jen přililo olej do ohně.“

„Tak zařiďte nehodu,“ říkám.

„Kdo by tomu uvěřil?“ krčí rameny. „Ty bys tomu jako divačka taky jistě nevěřila.“

„Tak mi povězte, co mám udělat, a já poslechnu,“ nabízím.

„Kéž by to bylo tak jednoduché.“ Zvedá ozdobený koláček a prohlíží si ho. „Krásný. Takové dělá tvá matka?“

„Peeta.“ A poprvé během našeho rozhovoru se mu nedoká-

žu podívat do očí. Beru šálek do ruky, ale znovu ho pokládám, když slyším, jak drnčí o talířek. Abych zamaskovala, jak se mi třesou ruce, také rychle sahám po koláčku.

„Peeta. Jak se vlastně má láska tvého života?" ptá se.

„Dobře," odpovím.

„Kdy mu došlo, že je ti lhostejný?" ptá se a namáčí si koláček v čaji.

„Není mi lhostejný," namítám.

„Patrně ti ale není tak drahý, jak jsi chtěla přesvědčit celou zemi," podotýká.

„Kdo říká, že není?"

„Já," odpovídá prezident. „A nebyl bych tu, kdyby se takové pochyby týkaly jen mě. Jak se vede tomu tvému pohlednému bratranci?"

„Já nevím… Ne…," Moje nechuť k celému rozhovoru i k tomu, že bych měla zrovna s prezidentem Snowem probírat svoje city ke dvěma lidem, kteří patří k mým nejbližším, dostupuje vrcholu a zajíkám se.

„Jen mluv, Katniss Everdeenová. Jeho mohu nechat zabít snadno, pokud nedospějeme k uspokojivému řešení," říká. „Nijak mu nepomáháš tím, že s ním každou neděli chodíš do lesa."

Jestli ví o tomhle, co ví ještě? A jak to zjistil? O nedělním společném lovu s Hurikánem mu mohlo povědět plno lidí. Copak se snad neobjevujeme na Jarmarku každý nedělní večer s úlovkem? A není tomu tak už celé roky? Skutečná otázka zní, co si prezident Snow myslí, že se odehrává v lesích za obvodem Dvanáctého kraje. Určitě nás tam nestopovali. Nebo ano? Mohli nás sledovat? To mi připadá nemožné, aspoň ne osobně. Jenže co kamery? Až do nynějška mi tahle možnost nikdy ani nepřišla na mysl. Les vždycky představoval naše útočiště –

místo, kam nesahá moc Kapitolu, kde můžeme hovořit svobodně a být sami sebou. Aspoň tomu tak bylo před Hladovými hrami. Jestliže nás po nich sledovali, co mohli vidět? Dva lidi, kteří loví a vedou vlastizrádné řeči proti Kapitolu, to ano. Ale ne dvě zamilované hrdličky, jak prezident Snow podle všeho naznačuje. Takové obvinění nám nehrozí. Pokud… pokud…

Stalo se to jen jednou. Bylo to rychlé a nečekané, ale opravdu se to stalo.

Když jsme se s Peetou vrátili domů, uběhlo několik týdnů, než jsem se viděla s Hurikánem o samotě. Nejdřív probíhaly povinné oslavy. Banket pro vítěze, na který byli pozváni pouze nejvýznamnější lidé. Svátek pro celý kraj s jídlem zadarmo a kabaretními umělci dodanými Kapitolem. Zásilkový den, první z dvanácti, při němž byl každému obyvateli kraje doručen balíček s jídlem. Ten se mi líbil nejvíc, protože jsem viděla, jak všechny ty hladové děti ve Sloji pobíhaly po ulicích a mávaly konzervami s jablečnou přesnídávkou, masem, a dokonce i sladkostmi. Doma měly plné vaky s obilím a nádoby s olejem, příliš velké, než aby se daly snadno přenášet. A po celý rok jednou měsíčně všichni obdrží další příděl. To byla jedna z mála příležitostí, kdy jsem měla opravdu dobrý pocit z toho, že jsme vyhráli Hladové hry.

Mezi všemi těmi ceremoniály, schůzkami s novináři, kteří informovali o každém mém kroku, a společenskými událostmi, při nichž jsem děkovala divákům a líbala Peetu, jsem postrádala jakékoliv soukromí. Po pár týdnech všechno konečně opadlo. Televizní štáby a reportéři se sbalili a odjeli domů a my dva s Peetou se od té doby k sobě chováme s chladnou a tornou zdvořilostí. Moje rodina se usadila ve Vesnici vítězů a každodenní život Dvanáctého kraje se vrátil do starých kolejí:

dělníci chodili do dolů a děti do školy. Počkala jsem, dokud jsem nezískala dojem, že je vzduch opravdu čistý, a jednu neděli, aniž bych někomu něco řekla, jsem vstala několik hodin před úsvitem a vyrazila jsem do lesa.

Bylo pořád dost teplo, takže jsem ani nepotřebovala kabát. Sbalila jsem si vak s jídlem – kuřetem, sýrem, chlebem a pomeranči. V našem starém domku jsem si obula lovecké boty. Plot nebyl jako obvykle pod proudem a mohla jsem snadno vklouznout mezi stromy, kde jsem si vzala svůj luk a šípy. Vydala jsem se k našemu – mému a Hurikánovu – místu, kde jsme se dělili o snídani to ráno v den sklizně, než jsem se stala splátkyní v Hladových hrách.

Čekala jsem nejméně dvě hodiny. Už jsem si začala myslet, že nade mnou během uplynulých týdnů zlomil hůl. Nebo že už mu na mně nezáleží. Že mě třeba přímo nenávidí. A představa, že bych ho měla navždy ztratit – svého nejlepšího přítele a jediného člověka, kterému jsem kdy svěřila svá tajemství –, byla tak bolestná, že jsem ji nedokázala unést. Byla by to ta poslední kapka. Cítila jsem, jak se mi oči zalévají slzami a stahuje se mi hrdlo.

Pak jsem vzhlédla a spatřila jsem ho, jak stojí tři metry ode mne a mlčky mě pozoruje. Bez přemýšlení jsem vyskočila a objala jsem ho. Z hrdla se mi vydralo něco mezi smíchem, vzlykem a pláčem. Přitiskl mě k sobě tak těsně, že jsem mu neviděla do tváře. Trvalo opravdu dlouho, než mě pustil, ale vlastně ani neměl moc na vybranou, protože mě přepadl neuvěřitelně hlasitý záchvat škytavky a musela jsem se napít.

Toho dne jsme dělali totéž co vždycky. Nasnídali jsme se. Lovili jsme, chytali jsme ryby a sbírali jsme lesní plody. Mluvili jsme o lidech ve městě. Ale ne o nás, o jeho novém životě v dolech a mém pobytu v aréně. Jen o jiných věcech. Ve chvíli,

kdy jsme se vrátili k díře v plotě, která je nejblíže Jarmarku, jsem si asi skutečně myslela, že se všechno může vrátit do starých kolejí. Že se nic nezměnilo. Toho dne jsem Hurikánovi dala celou kořist, protože moje rodina má spousty jídla. Řekla jsem mu, že na Jarmark nepůjdu, i když jsem se tam těšila. Moje matka a sestra totiž nevěděly, že jsem šla lovit, a dělaly by si starosti, kde jsem. Pak, zrovna když jsem navrhovala, že převezmu každodenní obhlídku pastí, náhle vzal moji tvář do dlaní a políbil mě.

Zastihlo mě to zcela nepřipravenou. Člověk by čekal, že po tolika hodinách, kdy jsem sledovala, jak Hurikán mluví, směje se i mračí, o jeho rtech budu vědět úplně všechno. Nikdy jsem si ale nepředstavovala, že se budou tisknout k mým. Nebo že jeho ruce, které umějí sestrojit ta nejdůmyslnější oka, dokážou tak snadno chytit do pasti i mě. Tiše jsem zavrněla a matně si vzpomínám, jak jsem měla sevřené prsty položené na jeho hrudi. Pak mě pustil a řekl: „Musel jsem to udělat. Aspoň jednou." A zmizel.

Ačkoliv zapadalo slunce a já věděla, že si má rodina bude dělat starosti, posadila jsem se ke stromu vedle plotu. Snažila jsem se zjistit, jaké ve mně ten polibek vzbudil pocity, jestli se mi líbil nebo jsem k němu cítila odpor, ale dokázala jsem myslet jen na dotyk Hurikánových rtů a vůni pomerančů, která se dosud držela jeho kůže. Nedalo se to srovnávat s bezpočtem polibků, které jsem si vyměnila s Peetou. Pořád jsem ještě nepřišla na to, jestli některý z těch polibků byl pravý. Nakonec jsem šla domů.

V následujícím týdnu jsem se starala o pasti a odnášela maso k Hazelle. Hurikána jsem ale viděla až v neděli. Měla jsem připravený celý proslov o tom, že nechci s nikým chodit a nikdy nemám v úmyslu se vdát, ale nakonec jsem nic neřek-

la. Hurikán se choval, jako kdyby k žádnému polibku nikdy nedošlo. Možná čekal, až něco řeknu. Nebo až ho také políbím. Já jsem místo toho také dělala jakoby nic. Ale něco se změnilo. Hurikán roztříštil jakousi neviditelnou bariéru mezi námi a s tím padla i moje naděje, že se vrátíme ke starému, nekomplikovanému vztahu, jaký jsme kdysi měli. Ať bych si namlouvala cokoliv, už nikdy jsem se nemohla dívat na jeho rty stejnýma očima jako předtím.

Tohle všechno mi prolétlo hlavou v jediném okamžiku, kdy se na mě upřeně díval prezident Snow po své výhrůžce, že zabije Hurikána. Byla jsem hloupá, když jsem očekávala, že si mě Kapitol prostě přestane všímat, jakmile se vrátím domů. Sice jsem neměla tušení o žádných nepokojích, ale věděla jsem, že se na mě Kapitol zlobí. Co jsem udělala? Místo abych jednala s krajní opatrností, jak si situace žádala, ignorovala jsem Peetu a producírovala se s Hurikánem po celém kraji. Tím jsem dávala jasně najevo, že si z Kapitolu nic nedělám. Teď jsem svou lehkomyslností uvedla v nebezpečí Hurikána, jeho rodinu, svou rodinu a také Peetu.

„Neubližujte Hurikánovi, prosím," šeptám. „Je to můj kamarád. Už mnoho let. Nic víc mezi námi není. Kromě toho si všichni myslí, že je můj bratranec."

„Mě zajímá pouze to, jak to ovlivní tvůj vztah s Peetou, a tím i náladu v krajích," odpovídá prezident.

„Na turné bude všechno při starém. Budu do něj zamilovaná tak, jako jsem byla," říkám.

„Jako jsi," opravuje mě prezident Snow.

„Jako jsem," přikyvuji.

„Budeš ale muset podat ještě lepší výkon, pokud máme zabránit nepokojům," dodává. „Tohle turné bude tvoje jediná šance všechno napravit."

„Já vím. A udělám to. Přesvědčím všechny o tom, že jsem se nepostavila Kapitolu schválně na odpor a že jsem byla jenom šíleně zamilovaná."

Prezident Snow vstává a jemně si osušuje ubrouskem silné rty. „Pro jistotu si dej ještě vyšší cíl."

„Jak to myslíte? Jaký vyšší cíl?" ptám se.

„Přesvědč *mě*," říká. Odkládá ubrousek na stůl a zvedá svou knihu. Nesleduji ho, jak odchází ke dveřím, takže sebou překvapeně trhnu, když mi náhle zašeptá do ucha. „Mimochodem, vím o tom polibku." Pak se za ním s klapnutím zavírají dveře.

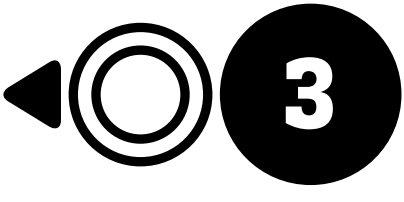

Ten pach krve… byl cítit z jeho dechu.

Jak je to možné? přemítám. *Copak ji pije?* Představuji si, jak srká krev ze šálku. Jak si do ní namáčí koláček a vytahuje ho celý červený.

Před oknem startuje vůz, tiše a jemně jako předoucí kočka, a vzápětí mizí v dálce. Odjíždí právě tak nepozorovaně, jako předtím přijel.

Mám dojem, že se celá místnost se mnou pomalu otáčí, a uvažuji, jestli neztratím vědomí. Předkláním se a jednou rukou se chytám stolní desky. V druhé dosud držím Peetův krásný koláček. Zřejmě byl ozdobený lilií, ale teď z něj v mé pěsti zbývají jen rozdrcené drobečky. Ani jsem si neuvědomovala, že ho tak tisknu, ale asi jsem se musela něčeho držet, když se mi celý svět rozpadal pod rukama.

Návštěva prezidenta Snowa. Hrozící povstání v krajích. Přímá pohrůžka smrtí Hurikánovi, po němž by následovali další lidé. Všichni, které miluji, jsou odsouzeni k záhubě. A kdo ví, kdo další zaplatí za mé činy? Pokud všechno na tomhle turné nenapravím. Pokud neutlumím nepokoje a nepřesvědčím prezidenta. Jenže jak? Tím, že nade vši pochybnost prokážu, že miluji Peetu Mellarka.

To nedokážu, říkám si. *Nejsem tak dobrá herečka.* Peeta je z nás dvou ten sympatický a příjemný. Dovede si lidi podmanit natolik, že mu věří úplně všechno. Já jenom sedím potichu

v koutku a nechávám co nejvíc mluvit jeho. Ale Peeta svou lásku dokazovat nemusí. Já ano.

Slyším matčiny lehké, rychlé kroky. *Nesmí se to dozvědět*, pomyslím si. *Nic z toho*. Rychle zvedám ruce nad talíř a smetám si z dlaně a prstů drobečky. Rozechvěle upíjím čaj.

„Je všechno v pořádku, Katniss?" ptá se matka.

„Jistě. V televizi to nikdy neukazují, ale prezident vždycky před začátkem turné navštěvuje vítěze, aby jim popřál hodně štěstí," odpovídám vesele.

V matčině tváři se zračí úleva. „Ach. Já se bála, že se objevily nějaké potíže."

„Kdepak, vůbec ne," ujišťuji ji. „Potíže nastanou až ve chvíli, kdy můj přípravný tým zjistí, jak mi zase narostlo obočí." Matka se směje a já myslím na to, že od chvíle, kdy jsem se ve věku jedenácti let začala starat o svou rodinu, pro mě neexistuje cesta zpátky. Vždycky budu hrát roli jejího ochránce.

„Co kdybych ti napustila vanu?" ptá se matka.

„Skvělý nápad," odpovídám s úsměvem a má odpověď ji viditelně potěšila.

Od návratu domů se usilovně snažím napravit náš vztah. Žádám ji o různé drobnosti, místo abych odmítala veškerou její pomoc, jako jsem to dělala po dlouhé roky, kdy jsem se na ni hněvala. Nechávám ji hospodařit se všemi penězi, které jsem vyhrála. Oplácím její objetí, místo abych je jen trpně snášela. V aréně jsem si uvědomila, že ji musím přestat trestat za věci, nad nimiž neměla žádnou vládu, zejména za drtivou depresi, do níž upadla po smrti mého otce. Protože občas se lidé musejí vyrovnávat s něčím, na co vůbec nejsou připraveni.

Jako například já. Právě teď.

Navíc po mém návratu do kraje udělala matka jednu nádhernou věc. Poté, co nás na nádraží s Peetou přivítaly naše rodiny